

STEFANIE TASCHINSKI • Küçük Hanım

STEFANIE TASCHINSKI 1969'da Hamburg'da doğdu. Almanya ve ABD'de tarih ve sosyoloji eğitimi gördü. Bir süre tiyatro oyunları ve reklam senaryoları yazdı. 2004'te Hamburg-Berlin Film Okulu'ndan senaryo yazarlığı yüksek diploması aldı ve çeşitli yayın kuruluşlarında senaryo yazarlığı yaptı. Taschinski, 2008 yılından itibaren çocuk edebiyatıyla ilgilenmeye başladı ve 2010'da ilk kitabını yayımladı. Halen ailesiyle birlikte Hamburg'da yaşıyor ve kitap yazmaya devam ediyor.

© S. Fischer Stiftung, Hamburg (çeviri)

Bu kitap, çağdaş Alman edebiyatı dizisi ADIMLAR/SCHRITTE Projesi çerçevesinde S. Fischer Vakfı (Berlin), Ernst Reuter Girişimi ve Pro Helvetia desteği ile Sezer Duru (İstanbul) ve Egon Ammann (Berlin) editörlüğünde yayımlanmıştır.

Die Kleine Dame

© 2010 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

Bu kitabın yayın hakları Anatolia Agency aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 1916 • Çocuk Kitapları 114

ISBN-13: 978-975-05-1272-8

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Firdevs Ev

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

STEFANIE TASCHINSKI

Küçük Hanım

Die Kleine Dame

RESIMLEYEN *Nina Dulleck*

ÇEVİREN *Ayça Sabuncuoğlu*

*Kızlarım
Elisabeth ve Katharina için*

Kitaptaki özel isimlerin okunuşları:

Lilly (Bär)	Lili (Beğr)
Karlchen (Bär)	Karlhen (Beğr)
Bay Leberwurst	Bay Lebervurst
Bay Bär	Bay Beğr
Bayan Bär	Bayan Beğr
Jakob	Yakop
Chaka	Çaka
Louisa	Luiza
Matz	Mats
Pämie	Pemiğe
Bayan Schnacksel	Bayan Şnaksel
Auguste Pain	Ogüst Pen

Çörek Evi

Bu hikâye bir çörekle başlıyor. Altın rengi, küçük bir çörekle. Aman dikkat! Bu çörek yenmez. Isırmaya kalkarsan emin ol dişini kırarsın. Çünkü burada söz konusu olan çörek, Çörek Evi'nin girişinin tepesinde asılı ve saf alçıdan yapılmış.

Bu güzel çörek olmasa, Lilly'nin annesiyle babası büyük Hamburg şehrinin ortasındaki küçük bir yan sokakta bulunan Çörek Evi'ne asla taşınmazlardı. Yeni bir yuva arayışı içinde, dört katlı eski evin önünden geçip gidiverirlerdi.

Biz de bir daha asla onlardan haber alamazdık. Ancak tam da Lilly, annesi, babası ve küçük kız kardeşinin Çörek Evi'nin önünden geçtikleri gün, genç bir boyacı ayaklı merdivene çıkmış, eski çöreği yeni altın rengine boyuyordu.

Lilly merakla durdu. "Baksana," diye sesini yükselterek babasını dürttü.

Babası şöyle bir yukarıya baktı. "Bir çörek," dedi, gözünü bile kırpmadan.

"Altından," diye fısıldadı Lilly.

Altın olsun olmasın, babası yola devam etmek istiyor-

du. Durmaktan hoşlanmazdı. Hele çörek uğruna hiç. Çünkü uzun mesafeler katetmiş bir bisiklet uzmanı olarak, rotadan ayrılmamanın ne kadar önemli olduğunu bilirdi. Ancak bebek arabasını ne kadar beceriyle döndürürse döndürsün, büyük boyacı merdivenin ve boya kutularının yanından geçip gidemedi.

Derken anne başını kaldırıp küçük çöreğe baktı. Gerçekten de tıpkı fırınında büküttüğü çörelere benziyordu. Bir çırpıda büküverirdi onları. Bunu düşününce gülmeden edemedi.

Lilly'ye baktı. "Tam ısırılacak görünüyor," diyerek Lilly'nin elini tuttu.

Evet, Lilly de öyle düşünüyordu.

Baba huzursuzlandı. Bir şeyler döndüğünü hissediyordu.

Yukarıda boyacı sakın sakın fırçayı dokundurarak son gri yeri altın rengine boyadı.

Bu nasıl bir ışıltıydı!

Bu nasıl bir parıltıydı!

Yeni altın rengiyle çörek güzel bir davetiyeye benziyordu.

"Gelsene!" dedi çörek. "İçeri gir. Burada mutlu olursun."

İşte o an olan oldu.

Anne, "Keşke burada oturabilsek," dedi ve babaya öyle özlemle gülümsedi ki, baba kolunu onun beline doladı ve başka her şeyi unuttu.

Bir anneye bir altın çöreğe baktı ve başını salladı. Bär ailesinin, iki küçük kıızıyla Çörek Evi'ne taşınması işte böyle oldu.

"Ben küçük bir kız değilim!" diyor Lilly. "Sekiz yaşındayım ve ablayım!"

Eh, ama ablalar da bazen küçük kız olabilirler. Örneğin gece elbise dolabının üstündeki eski lamba birden çirkin bir

surat gibi görüldüğünde ve sandalyedeki bornoz tekinsiz bir karaltıya dönüştüğünde – işte o zaman en büyük kızlar bile kendilerini yine küçük hissederler. Böyle anlarda Lilly, Karlchen'ın etrafta olmasına sevinir. Küçük kız kardeşi daha beş yaşında. Ranzanın alt katında yatıyor ve geceleri uyandığında, çoğu kez annesiyle babasının yanına koşuyor. Karlchen'ın küçük bir kız olduğu kesin. Lilly'den daha da küçük.

Bununla beraber Çörek Evi'nde biri var ki, orada oturan bütün küçük kızlardan epeyce küçük. O da Küçük Hanım.

Arka avluda oturuyor. Boyu yetişkin bir penguen kadar, hava nasıl olursa olsun safari kıyafetini giyer ve şemsiyesi sayesinde istediği zaman bukalemun gibi renk değiştirebilir.

Bukalemun gibi renk değiştirmek ne mi?

Şöyle: Küçük Hanım şemsiyesini açar ve hop diye her şey oluverir. Mavi çiçekli berjer koltuğunun karşısında mı duruyor, Küçük Hanım şemsiyeden tabanına kadar mavi çiçeklere bürünür. Ateş tuğlasından evlerin önünde hızlı bir gezinti mi yapıyor, kıyafetinin üstünde kırmızı tuğlalar dans eder. Ve şemsiyesini açıp yaşlı söğüdün kabuğunda uğurböceği taraması yaparsa, Küçük Hanım öyle gümüş grisi olur ki, küstah bir böcek hemen uçup gelir ve burnunun üstüne konar.

Küçük Hanım öyle zahmetsizce bukalemun gibi renk değiştirir ki, çadırını Çörek Evi'nin avlusundaki yaşlı söğüdün altına kurduğunu kimse fark etmedi.

Her akşam, masasının üstündeki büyük lambayı yakar. Sonra, mis gibi kokan bir fincan sıcak çikolatayla çadırının önüne oturur ve şehrin yabancı seslerine kulak kabartır. Elbe Nehri'nde akış yukarı seyreden gemilerin boğuk düdüklерini, arabaların kornalarını ve bazı yabancı kuşları duyar.

Küçük Hanım çadırının önünde oturur ve dört bir yandaki evlerde ışıkların nasıl yandığını gözler. Annelerin, çocuk-

ların dişlerini fırçalamalarını ve el bezleriyle küçük yüzlerini yıkamalarını seyrederek. Babaların nasıl ocak başında durup ağır tavalarda hafif omletler pişirdiklerini görür.

Küçük Hanım Çörek Evi'nin avlusunu bulduğu için son derece mutlu. Çünkü her çalılığın arkasında başka bir hayvanın pusuya yattığı, yabani otlarla kaplı bu devasa avludan daha gizemli bir yer bilmiyor.

Ne tuhaftır ki, büyük insanlardan kimse avluyla ilgilenmez. Sadece kapıcı, Bay Leberwurst,* günde bir defa çöp bidonlarının arasındaki giriş yolunu süpürür. Kafası keldir ve gri karolardan başını bir defa bile kaldırmadan iki kez sol, iki kez sağ tarafı süpürür. Bu sırada hep iki büklüm olur. Çünkü Bay Leberwurst'un acayip uzun bacakları var ve Küçük Hanım'ın en az üç katı boyunda.

Küçük Hanım dün yatak takımlarını silkelerken bile –tüyler havada fır dönüyordu– kapıcı onu fark etmedi. Oysa bu sabah Küçük Hanım safari şapkasını takmıştı ve daha bir zarif görünüyordu. Ama Bay Leberwurst temizlik bezine tükürdü ve giriş yoluna asmış olduğu levhayı sildi. Üstünde şöyle yazıyordu:

(*) Almandaca "ciğer sucuğu" anlamına gelir – ç.n.